

AL
X-LEA
CONGRES
AL P.C.R.

I. DAVIDESCU

urzica

ANUL XXI • NR. 14
• 31 IULIE 1969 •
16 PAGINI • 1,50 LEI

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

VICTOR EFTIMIU

● Dacă te gîndești la foc și la cutremur, nu-ți mai face casă.

● Omul generos trebuie să mai învețe ceva: arta de a da, fără să jignească.

● Aș minți și eu, dar mi-e lene. E prea complicat. Păstrez imaginația pentru altceva.

● — De ce nu iei biciul să gonești din templu pe negustorii de falsă literatură?
— Fiindcă n-au păcălit, încă, pe nimeni, cu marfa lor...

● Abia pe la cincizeci de ani te înveți cu gîndul că nu mai ai douăzeci.

● Din ce în ce sporește la noi numărul artiștilor care «nu fac concesi publicului»; ei fac concesi numai zeilor...

● A ieșit un gen nou de teatru comic, la care rizi fiindcă te plictisești.

● Dacă-ți merge bine, ești un om mare.

● Despre un om care fuge de realități se spune că «își ascunde capul în nisip, ca struțul». O inepție ca oricare alta, fiindcă struțul nu-și infundă capul: îl culcă, îl sprijină, numai, de nisip, ca să supravegheze mai bine, să adulmece primejdia. Este o poruncă a speciei, care-i dictează acest fel de încordare: ochii lui văd mai bine așa.

● Acest tînăr intelectual, fără excepționale merite, va ajunge departe fiindcă

are o calitate din ce în ce mai rară: e bine cunoscut. Fiind înalt, schițează un unghi impresionant atunci cînd se apleacă să sărute mîna unei doamne sau pulpa unui atotputernic. Ca și melancolia, politețea lungului e mai elocventă decît a celorlalți.

● Tragediile popoarelor vin din dorul de mai bine. Și numai prin tragedie te purifici. Și numai prin purificare devii puternic.

● Nu mai e director. Oameni cărora nu le-a făcut nici bine, nici rău, caută pretexte să-i întoarcă spatele.

● Dacă am ști să administrăm micile noastre șiretenii levantine, am face față, cu succes, splendeii ipocrizii occidentale.

● La Paris, eram o ceată de nemîncați care ne despărțeam la ora mesei, neștiind încotro s-o luăm ca să găsim o coajă de pline.

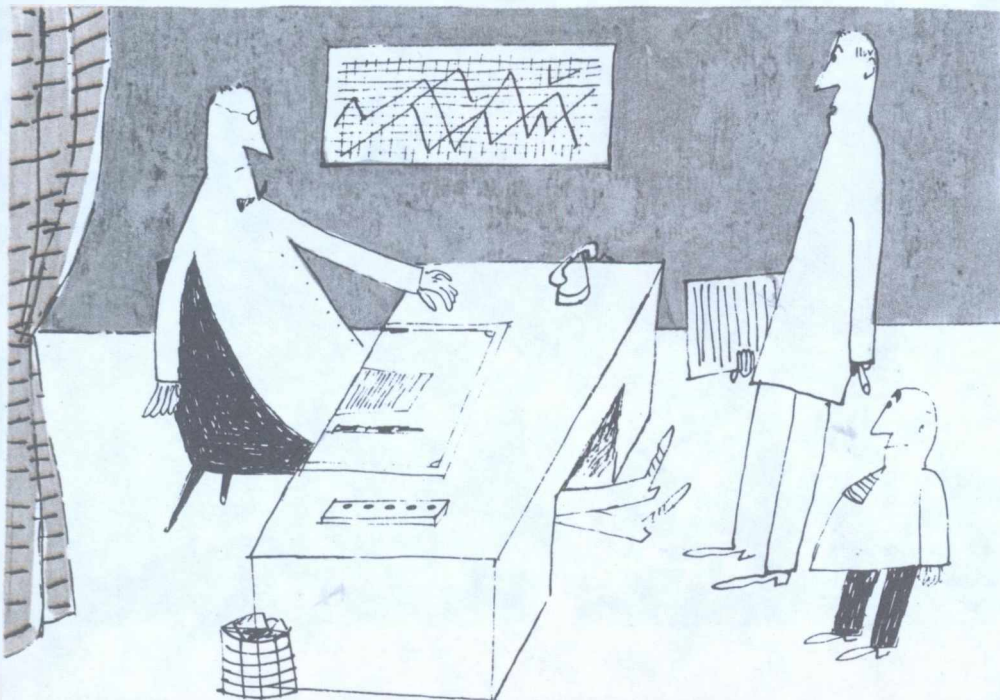
● Ce credeți că ne uram, regulat și foarte serios la despărțire?
— Poftă bună!

● Actorule, poți juca oricînd pe Sofocle, Shakespeare sau Molière. Pieselor mele, însă, nu le stă la dispoziție nici Talma, nici Mounet-Sully.

● De ce s-or fi chinuit unii scriitori ai noștri să facă lucruri complicate, într-o literatură în care lucrurile simple încă nu s-au scris?

— Cum stai cu planurile?
— Perfect, plec cu Gina, Nely și Fănel pe litoral.

— E noul nostru specialist în microminiaturizare...

ÎN CONCEDIU

ADRIAN LUCACI

În ziua cînd am plecat în concediu de odihnă am trecut pe la casierie de mi-am luat banii, pe urmă m-am dus acasă și am dat un telefon la birou că plec, deși puteam să intru în drum, cînd am fost la casierie, să văd ce mai e pe acolo. Dar, ca să nu mă mai rețină șeful cu diverse probleme, am dat telefon de-acasă și am spus că vorbesc din gară, și cînd șeful mi-a strigat în receptor: «Tovarășe, vreau să te mai întreb ce ai făcut cu...», eu l-am întrerupt: «Vă salut, pleacă trenul!» Am făcut puțin ca locomotiva: «Uuuu... uuuu...!» ca să redau atmosfera din gară, și am pus receptorul în furcă. Pe urmă m-au mai sunat ei acasă, dar am răspuns așa cum îți răspunde Grivei cînd vorbești cu el. O zi după ce am ajuns în stațiunea de odihnă din creștetul munților eram tocmai gata cu felul unu la prînz și la felul doi am primit o telegramă de la întreprindere: «Răspunde urgent unde lăsat cheia birou». Enervat că mă deranjează chiar în prima zi de concediu cu asemenea curiozități, am răspuns după felul trei, cam după vreo două zile: «Cheia birou

Stampă

S-au stins sclipirile din stele
Și trimbițează lung cocoșii,
Iar în fereastra casei mele
Au înflorit garoafe roșii.

Se-aude pînă-n depărtare
Un freamăt de pămînt și ape,
Iar aripile prind să zboare
Cînd sînt luminile aproape.

Privește cum și văi și creste
Respiră liber și fierbinte
Și cum în clipele aceste
Le iese soarele-nainte.

O față ca o chiparoasă
Deschide ochii mari spre viață:
E țara mindră și frumoasă
Ce strălucește-n dimineață!

ȘTEFAN TITA

SORIN RĂȘCANU

luat cu mine. Primiți salutări». A doua zi, tocmai cînd mă pregăteam să mă duc la bibliotecă, că alături e sala de biliard, pică altă telegramă: «Primit salutări, dar nu primit cheia. Păstrează salutări, trimite cheia». Am trimis cheia imediat ce m-am întors dintr-o excursie unde am plecat a doua zi și am primit imediat altă telegramă: «Răspunde unde lăsat situațiile de materiale. Noi aici desperați». Am răspuns fulger: «Dacă desperați, plecați concediu, situațiile căutate birou. Pa». Răspunsul l-am primit a doua zi: «Lasă pa că e pa-coste mare cu situațiile. Căutat birou, nu găsit. Ce făcut cu ele? Unde lăsat?» Am răspuns enervat: «Lăsat situațiile în sertar jos, și lăsați în pace. La revedere». Nu m-am trezit bine a doua zi din somn că mi-a și adus factorul o nouă telegramă: «La revedere vezi tu săpuneală. Întîrziat situațiile minister, cauza că tu plecat concediu, lăsat aici talmeș-balmeș. Acum răspunde un, de pus tabelul care lucrat pentru direcție și trebuit predat înainte plecat». Am răspuns cu lacrimi în ochi printr-o telegramă urgentă:

«Tabelul pentru direcție nicăieri lăsat pentru că nu lucrat. Rog iertați pentru că uitat. Aici frumos».

În ziua următoare, la prînz, îmi sosește altă telegramă: «La tine frumos, aici uragan șeful. Răspunde unde pus copiile referat luna mai. Cît mai stai? Vîno o dată rezolvă talmeș-balmeș». Am răspuns cu o nouă telegramă: «Copiile referate în dulap lăstate, cheia în dulap lăsat cu yale încuiat. Trimit vedere stațiune». Și următoarea telegramă mă anunța: «Primit vedere din stațiune, merci, trimitem vedere din gazeta de perete, n-ai de ce, merci. Chemat mecanic forțat broasca dulap încuiat, broasca stricat. Pregătește sufletește cînd revenit, totul plătit și broască yale și telegramele noastre și ale tale. Asta ca să știi matala că talmeș-balmeș costă parale».

Și cînd m-am întors acasă de la slujbă în prima zi de lucru după concediu și nevasta m-a întrebat ce se aude la birou, am răspuns: «Șeful supărat tare, încurcătura mare și eu primit mustrare».

EUGEN TARU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

DIN ÎNSEMNĂRILE
UNUI PANTOF

● Orice pantof trebuie să știe — înainte de toate — s-o ia la picior.

● Avem și noi avarii noștri: pantofii care string.

● Fiți atenți când cumpărați pantofi. Fiecare dintre noi are un șiret-lic.

● Când îți iei «picioarele la spinare», n-ai nevoie de pantofi.

● Pentru femei, singura rimă la «pantof» este «of»!

● Toți pantofii parveniți în viață se numesc ghețe.

● Există un pantof pe care toți l-am purtat cindva. În suflet însă. Și se numea... Pantoful Cenușeresei.

● Pantoful: picol de cizmă.

● Pantoful mic face bătătura mare.

● În materie de încălțăminte există o limbă internațională: limba de pantof.

● Când pantoful de bal nu știe să valseze, să știți că numai picioarele nu vă vin bine.

● Dacă «Sărmanul cizmar» al lui Topirceanu ar fi lucrat la un pantof bărbătesc, meșterul nu mai visa și autorul n-ar mai fi scris poezia niciodată.

● Cea mai jignitoare expresie pentru noi este: vacă încălțată.

● Pantoful care nu «stringe» niciodată pe o femeie este numai cel pe care îl vede în vitrină.

● Pantoful mai mic decât piciorul te stringe... chiar de pe drumuri.

● Cizma nu scrie cu tocul. Dar nici tocul nu trebuie să scrie ca o cizmă.

● Flirtul: pantof de promenadă. Căsătoria: cizmă de cursă lungă.

● Cele patru vârste ale piciorului: pantoful, gheata, șoșonul și papucii.

● Mercur zbura mergând fiindcă avea aripi la coturni. Cred și eu, dacă i se lucrau dumnezește.

● Cei mai scumpi pantofi din lume sînt primii «botoși» ai copilului tău.

MICROSIANOANE SATIRICE

POVESTE DIN ANTARCTICA

Tăind valurile încremenite și albe, fata și băiatul scoteau probe de gheață de la o adîncime de 2 100 de metri, și, curînd, au ajuns să foreze și la 3000 de metri și să descopere tot felul de istorii privind continentul acesta ciudat ca, de pildă, faptul că în fantastica lui cisternă se află nouă zecimi din apa potabilă a globului.

Dar descoperirea uluitoare care a cutremurat lumea de gheață a Antarcticii a fost acel ghiocel răsărit, în pădurea nevăzută, cu 200 000 de ani în urmă și care a străbătut, împins de-un mare dor al primăverii, vreme de 200 000 de ani, calota glaciară înaltă de 4000 de metri, pînă la soarele din inima îndrăgostiților.

Ei însă nu l-au văzut și ghiocelul a pierit sub talpa bocancului de schi.

DRAGOSTE ȘI URĂ

Chiar în ziua în care inspectorul făcea un control la ferma de porci, scoafa cea vîrgată a fătat 13 purcei, mai mult cu unul decît fusese planificată. Toate scoafele au fătat cîte 12 purcei, numai vîrgata a făcut unul în plus, o lepădătură, o zgaibă, un șoarece opărit, bun de aruncat. Pe inspector l-a apucat mila și l-a cumpărat cu o sută de lei. Și l-a lăsat acolo: «N-aș vrea să-l despart de frații lui» — i-a explicat el con-

tabilului, «ar fi o crimă să-l despart de frații lui».

Asta s-a petrecut în primăvara trecută și de atunci, inspectorul i-a scris în fiecare lună contabilului: «Cum mai merge ferma? Purcelușul ce mai face? Abia aștept să-l văd! Mi-e tare dor de el!»

Și a trecut primăvara și vara și a trecut și toamna și a venit iarna cea geroasă. Și a venit iar primăvara și vara. «Ce mai face purcelușul-bebeluș?» a întreat inspectorul și, învins de dragoste, s-a repezit la fermă și l-a adus acasă. Dar acum purcelușul nu mai era deloc un purceluș-bebeluș, ci un ditamai porcul, gras și urit, cu ochii inecați în grăsime, și, privindu-l, pe inspector l-a cuprins groaza. Il ura.

Și s-a hotărît să-l taie.

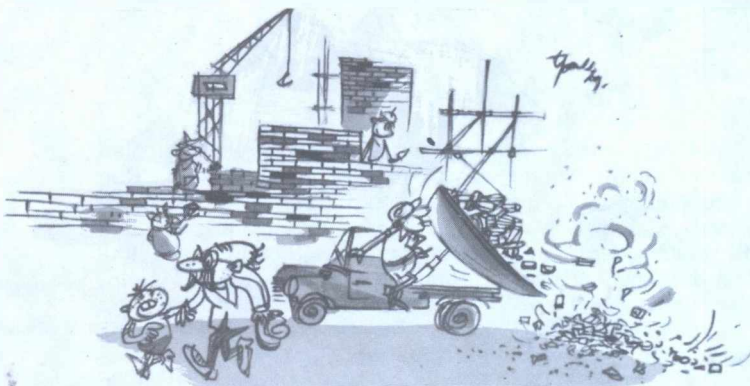
ZICALE

Lucra la o întreprindere de industrie locală care făcea, printre altele, și coșuri din papură; bine, rău, e greu de spus, fapt este că, într-o dimineață, exact în clipa în care a intrat în birou, șeful serviciului și-a scos ochii și i-a pus în buzunare. «N-are ochi să mă vadă», s-a învinețit el și a ieșit nervos și toată ziua a căutat în papură noduri, iar acasă era cît pe-acî să spargă oglinda cea mare din hol.

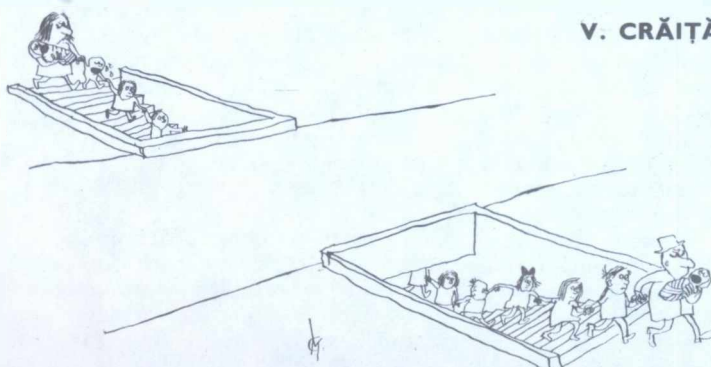
Și abia atunci a observat că era cu capul gol, adică își uitase pălăria la birou și-n locul ei își luase-n cap lumea.

T. PALL

— Bunicule, îmi spui și mie diseară povestea aia cu Sfarmă-Piatră?

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

Un mare procent din materialele de construcții sînt deteriorate datorită proastei manipulări, depozitări etc.

— Tovarășe director, soția dumneavoastră cere să o primiți în audiență.
 — Nevastă-mea? De ce?
 — Îmi spunea că acasă n-aveți timp să stați de vorbă.

FABULĂ CU IULIUS CAESAR

de MIRCEA PAVELESCU

Din momentul cînd centurionul
 L-a anunțat că se vede Rubiconul,
 Caesar începu să se prefacă
 Cum că n-ar ști ce să facă,
 Dacă să-l treacă sau să nu-l treacă.
 Toate erau pregătite
 Pînă și zarurile măsluite,
 Care la noi se numesc babaroase
 Și cad necontenit pe șase-șase.
 După ce-a ordonat oștilor un popas
 De aproximativ un ceas,
 A început să privească spre cer
 Căutîndu-l, parcă, pe Jupiter
 Ca să-l întrebe, chipurile, ce să facă.
 Dacă să treacă sau să nu treacă!
 Și lumea-l vedea cum discută
 Cu o persoană nevăzută
 Și cum, treptat, se enerva Caesarul:
 — În cazul ăsta să decidă zarul.
 Nu știu dacă-i drept sau nu-i drept
 Dar eu unul n-am vreme s-aștept
 O incuviințare de la zei
 Că mă topește Pompei.
 Să se exprime, dacă vor,
 Acum aci, în fața tuturor.
 Apoi făcu istoricul său gest
 Cu «alea jacta est»,
 După ce de trei ori răsturnase
 Babaroasele cu șase-șase.
 Pe toate le-a știut și le-a cuprins
 A venit, a văzut, a învins
 Și, într-un început de primăvară,
 S-a strecurat în urna funerară
 Poate plictisit, poate-ndurerat
 Că cei ce l-au iubit nu l-au mai apărât.

Morala altuia
 «Cel ce-și permite,
 Avid de glorie,
 Cu zaruri măsluite,
 Să intre-n istorie,
 Întotdeauna o să aibă parte
 De ldele lui Marte.»
 (citată din generalul Bonaparte)

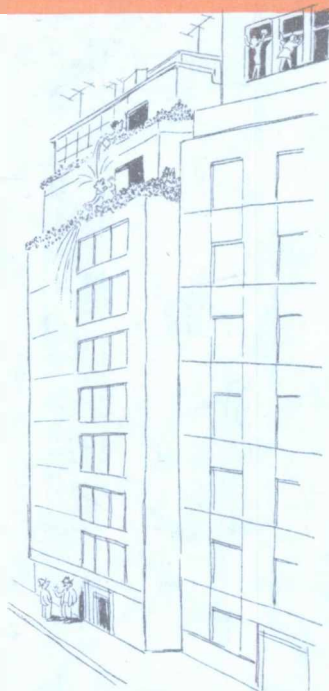
D. NEGREA

— Mai termină, domnule, cu rugile! Apucă-te și muncește!

— Ca să vezi: m-am angajat secretară ca să scap de bucătărie...

— Ascultă-mă pe mine, totul de la femei pornește.

UN FILOZOF NEÎNȚELES DE SECOLUL SĂU

de MIHAIL JOLDEA

Lică Polip face parte din categoria de salariați a căror deviză este: — P.N.L.V. (Plouă, ninge, leafa vine). Polip nu se zbate, pentru că, vorba lui: «La ce bun? Într-o zi tot am să mor!» Polip n-are probleme fiindcă, vorba lui: «La ce bun? Nu-s atâtea probleme pe lume? Mai vin și eu cu ale mele?» Polip nu iubește, deoarece: «La ce bun? Fie că iubești, fie că nu iubești, într-o zi, ori ți-o ia unul, ori ți-o ia Dumnezeu, și tot singur rămii pe lume!»

Da, dar când îți îngădui să gîndești în felul acesta îți trebuie un sprijin, că pînă la pensie... ehe! Mai e! Și atunci Polip începu să se gîndească la defectele oamenilor. Mai întii ce sint oamenii? În primul rînd unii sint șefi. Bun! De șefi depinde salariul, încadrarea, prima, Mamaia, televizorul în rate, nevasta, prietena nevastii și altele. Deci, de la șefi aștepti totul. Ceilalți oameni ce sint? Salariați ca și Polip. Și ce poți aștepta de la ei? Nimic. Și cum pentru Polip nimicul n-a constituit niciodată o preocupare, se întoarse cu gîndurile iar la șefi. Cum sint unii șefi? Încrezuți, impulsivi, orgolioși etc. Lucruri vechi, obișnuite, așa că nu prea e nimic de speculat! Bunăoară, ce să-i spună șefului său de serviciu, Traian Chifteluță? Că seamănă cu Împăratul Traian? Păi, dacă ar crede Chifteluță una ca asta n-ar avea povești pe creier? Celălalt șef, Aureliu Bumburică, este un impulsiv. Dacă aprinzi bricheta și dai foc la fitil, Bumburică face explozie. Ei și? Poți sări chiar tu în aer, care ai dat foc fitilului! Și totuși oamenii pleacă urechea! Polip își dădu seama că se apropie de miezul problemei. Cui nu-i place să plece urechea? Încheind această filozofie adîncă, Polip se puse pe lucru. Mai întii își mincă sistematic colegii. Cînd îi termină, începu să se hrănească pofcios cu subșefii. Cum? Iată. Se apropia nevinovat de Turturea, șoptindu-i: — Dum-

nevoastră sinteți certat cu tovarășul Pandelache?

— Nu. Da' de ce?

— Eh! Nimic. Am zis și eu așa!

— Spune, frate Polip, că doar n-o să mă duc la Pandelache să-i spun!

— Ce să zic, tovarășe Turturea? Tovarășul Pandelache... zicea...

— Ce zicea, măi Polip? Spune ce zicea? Deodată Polip observă un lucru care îl înmărmuri. Între cap și picioare, Turturea devenise străveziu. Ba avea și gradații! Iar de pe coloana vertebrală, mercurul se urca vertiginos. Deci Turturea devenise termometru.

— Zicea tovarășul Pandelache că sinteți un ajuns prin pile și proptele!

Mercurul se urca în Turturea vertiginos:

— Ticălosul! Tocmai el vorbește? Care pînă mai ieri se milogea de mine să pun o vorbă bună pentru el!

Polip dădu fuga la Pandelache. Și iar: — Dumnevoastră sinteți certat cu tovarășul Turturea? Discuția se repetă. Cei doi nu-și mai vorbeau fără a-și cere explicații, iar Polip încasa prime, propus ba de Pandelache, ba de Turturea. Ei, dar Polip puse ochii pe postul lui Mindrea! Mindrea ăsta se făcea a nu băga în seamă pe nimeni. Era omul șefului, cu puteri tot atât de mari ca și șeful. Polip dădu niște raite, deschise niște vorbe, trînti cîteva suspine, aruncă vreo două, trei priviri triste în tavan, dar toate fără nici un rezultat. Dar, însăși Fortuna îl ajută pe Polip să afle o chestiune teribilă. Șeful, ei bine, șeful, va fi numit în cîteva zile într-o funcție mai înaltă. Polip făcu ce făcu și dibui pe acel ce va veni în locul șefului, ba îi află și numărul de telefon. Și dă-i! Și trage-i! Că omul șefului este un ticălos, că e un roade cașcaval, că face matrapazlicuri etc. Și sfîrșea prin: — Vă rog să mă scuzați, dar eu

țin la dumnevoastră! Și închidea fără a-și spune numele. Dar... fiindcă întotdeauna există un «dar» care incurcă ploile, își făcu apariția și aici. Polip fu bruscat ridicat în muncă de vechiul șef care îi dădu postul mult visat, postul lui Mindrea. Ține-te pînă să nu te rupi! Totuși zicii cînd vor să-l piardă pe om... Vechiul șef plecă la noul loc de muncă. Iar noul șef nu era altul decît acela pe care Polip îl înnebunise cu telefoanele anonime.

Polip simți cum se apropie catastrofa. Nu putea să-i spună că el e acela cu telefoanele și nici că nu e el persoana despre care i-a vorbit făcînd-o cum i-a venit la gură! Noul șef îl privi lung, scobindu-se în măsele cu o scobitoare pe care o scoase din portofel.

— Dumneata ești Polip?

— Eu, să trăiți, tovarășe șef!

Polip simți cum se deschid cerurile. Deci știe. Deci noul șef a aflat că Polip este omul capabil care l-a înlocuit pe secătura de Mindrea. Și unde începu Polip să mînce carne de Mindrea! Îl mincă rasol, apoi cu stufat, cu mazare, cu borș... pînă nu mai lăsă nici un oscior! Noul șef îl ascultă scobindu-se în măsele. După vreo două minute îl mai privi o dată lung de tot.

— De mine...

— Da, tovarășe șef...

— ...trece la arhivă!

— Pof... tiți?

Arhiva este cimitirul ambițiilor și speranțelor. Seamănă cu un cimitir de hodoroage vechi, scoase din uz. Un om de serviciu intră.

— Vă caută cumnatul dumnevoastră, tovarășul Mindrea...

— Să între!

Și Polip intră direct prin pîdea, nimerind la subsol drept în biroul arhivei, de unde mai apoi i-s-a pierdut urma. Să nu cunoască el gradele de rudenie!

MIHAI GROSU

— Doriți o umbrelă?
— Nu. Aștept să stea ploaia.

ADRIAN ANDRONIC

— Să vă spun sincer, tovarășe director, m-am cam plictisit de atita inactivitate. N-ați putea să-mi faceți cumva o chemare din concediu????

I. AVIAN

De cînd mă știu, și mă știu de peste patruzeci de ani, ori de cite ori mă aflu în deplasare, în concediu sau cu diverse alte treburi într-un oraș, descind la *hotel*. Ei bine, fraților, anul acesta, fiindcă sînt posesor de autoturism, n-am mai poposit la *hotel*. M-am dat naibii. Am luat cameră la *motel*.

Cu cei care nu cunosc încă ultimul răcnet în materie de popasuri turistice, sînt obligat să fac un mic seminar. Să le explic deosebirea dintre *hotel* și *motel*.

Prima deosebire, dar nu și cea mai importantă, e de ordin lingvistic: înlocuirea consoanei «H» cu «M». *Motelul* deci e o sinteză dintre «moto» și «hoteb». De fapt ar trebui să fie o sinteză dintre «auto» și «hoteb», deoarece însă «au-hoteb» nu sună prea comercial, s-a optat pentru varianta «M».

A doua deosebire: *hotelul* este așezat, cuminte, cinstit, la îndemîna oricui în mijlocul orașului. Vizavi are un cinematograf sau o mercerie, alături găsești o galanterie, o cofetărie sau un atelier de reparat pantofii. *Motelul* se află rătăcit în cîmp. Sau în pădure. Sau între munți. Vizavi de *motel* poți găsi, în loc de cinematograf, un urs, în locul merceriei niște scorburi în stejari și în locul cofetăriei, stînci gata să-ți pice în cap. Dar e frumos. La *motel*, nu vin oameni așezați, liniștiți, cu frica lui Dumnezeu. Aici trag automobilisții, care vin să se relaxeze pentru o noapte, două.

A treia deosebire: La un *hotel* cînd intri te întilnești de obicei cu tovarășul Popescu, sau cu tovarășul Grigorescu, sau cu Ionescu.

La *motel*, de cum ai intrat pe poartă, te întilnești cu tovarășul Renault 10, cu tovarășul Gordini, cu tovarășul Wartburg. Mai afli că la camera 114 locuiește tovarășul bujie, sosit în escapadă cu o nostimă pedală de accelerație, că la camera 210 doarme tovarășa Opel, că la camera 310 doarme un barosan, tovarășul Fiat 125, căruia îi bate toată noaptea în perete domnișoara Trabant de la 309.

Era într-o dimineață ploioasă de iulie cînd am poposit la *motel*. M-a întîmpinat o arătare neagră, pe două picioare, cu minicile suflecate, nasul fardat cu ulei și pomădat pe față cu valvolină. Credeam că e mecanicul de la calorifer. Dar nu era de la calorifer. Era de la Renault 16. I-am spus, frumos, așa cum am învățat încă de la grădiniță: «Bună ziua». El m-a privit îngîndurat și mi-a răspuns: «Dă-l dracului de bună-ziuă, n-ai un cric? Am venit aici la odihnă și de două zile mă odihnesc sub mașină».

I-am dat cricul. Pe urmă m-a întîmpinat un altul care trăsnea a benzină și i-am pasat pompa. Pînă să ajung la portar, am mai distribuit o cheie de 17, un bidon cu ulei și trei petice calde. Că așa e specificul *motelului*. Aici nu te tapează

nimeni de o țigară sau de un chibrit. Aici ești tapat de scule, de utilaj și de material rulant.

Am ajuns la «recepție» și am cerut o cameră. La care funcționarul mi-a răspuns: «Vă dau o cameră, la etaj, dacă aveți o cameră la Fiat 600. E un automobilist în pană și nu poate pleca fiindcă are camera spartă».

Am făcut schimbul și am ocupat odaia. Apoi am coborît să iau aer. Am ieșit pe ușă și am luat un jet de apă rece ca gheața, de la un auto-tovarăș care își spăla mașina și care mă confundase cu țeva de eșapament. Dacă era întuneric mă dădea probabil și cu spumant. Dar era lumină, așa că și-a cerut scuze și m-a rugat să-i frec parbrizul cu pielea de căprioară. Drept recunoștință, omul a scos din port-bagaj un pachet și mi-a servit un sandviș cu unt, deși eu bănuiesc că era un sandviș cu vaselină de gresaj... Din fericire n-am simțit gustul fiindcă totul era învăluit într-o miasmă de brînză topită și benzină oțantică...

Am intrat în cameră și, ostenit, m-am întins în pat să dorm. E plăcut să dormi în sunet de chitară, în legănat de liră, în cîntec de leagăn. Dar să-l văd eu pe acela care poate să doarmă în biziit de motor...

Începusem cu mine însumi un soi de concurs «Cine știe ciștișă». Trebuia să ghicesc după zgomot marca mașinii. Un timp a mers strună. Ghiceam care e motor de Gordini, care e claxon de Skoda, care e șofer de Trabant și care e frîna de Opel. Pînă la urmă m-a incuiat un zgomot necunoscut. Parcă îmi luase Dumnezeu mințile. Nu-mi dădeam seama dacă era motor de Fiat, dacă era frînă de I.M.S. sau claxon de Taurus. Mi-am aruncat pardesiul pe mine și am ieșit în balcon să mă dumiresc. Ce mai! Pierdusem concursul. Nu era claxon de Taurus. Era claxon de somnambulă. Ieșise în balcon o nedormită și claxona cit o ținea gura: «Costică!... Pornește motorul că e tirziu! Dar ambaleză-l, ca să-l pot auzi din cameră cînd s-a încălzit!» «Aha, îmi zic eu, vaszică din astea îmi ești dumneata, cucoană! Nu respecti liniștea semenilor tăi!... Buun!...»

Am ieșit afară, am trecut la mașină, și am ambalat motorul, de jurai că e o canonadă!...

«Aha, din aștia-mi simțeți voi! sări un al treilea. Las' că vă învăț eu minte!»

Și ne-a învățat, că așa venise cu un camion!

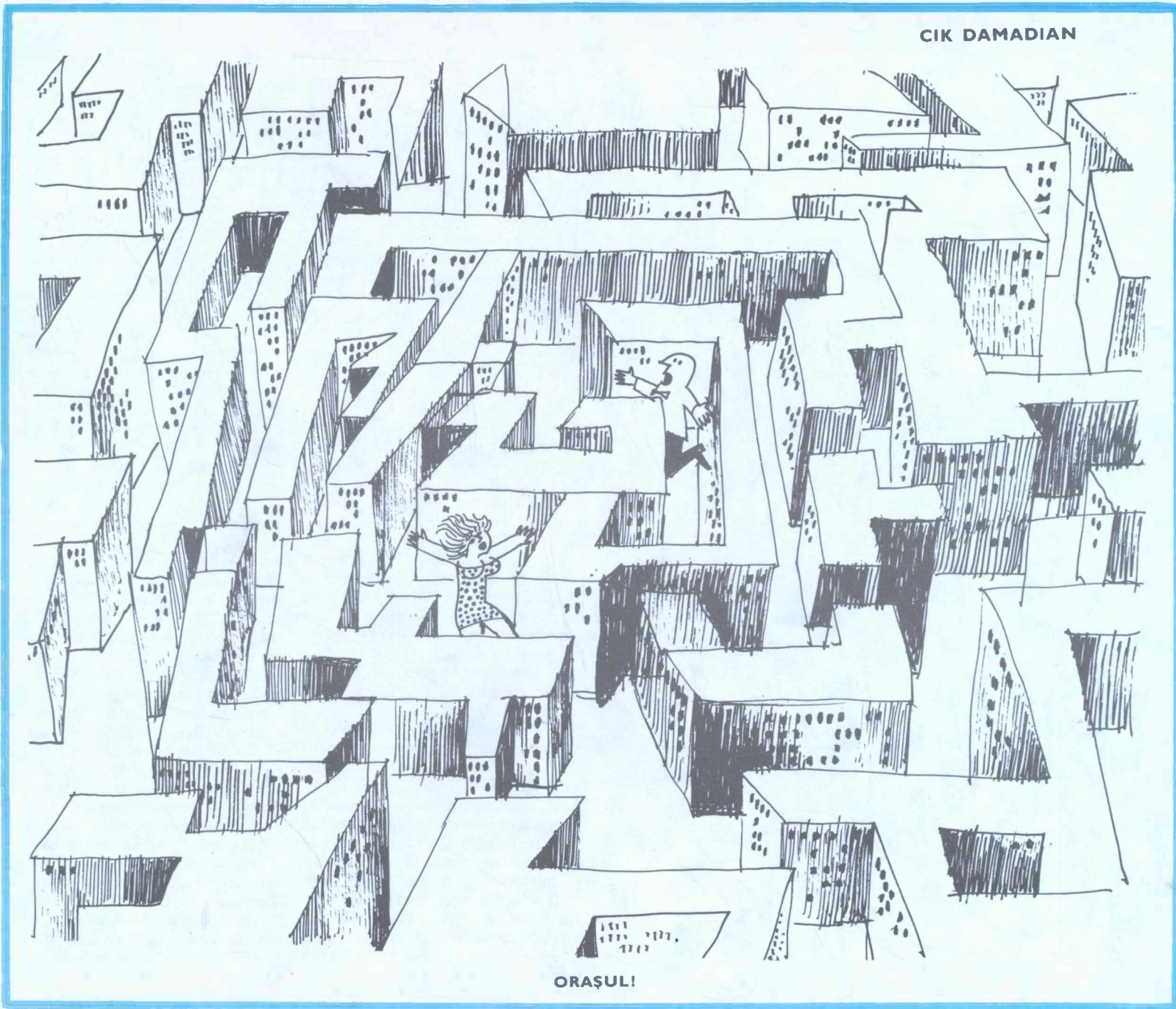
După un ceas, tot *motelul* era ambalat. Ne-am învățat minte unii pe alții, așa, cam pînă spre miezul nopții, cînd s-a făcut liniște.

Adormiserăm la volan!...

De neinchipuit!

La anul trag din nou la *motel*. Nu știu de ce, dar *hotelul* nu mă mai incîntă! Prea aduce a secolul 20. Să mai gustăm și din 21...

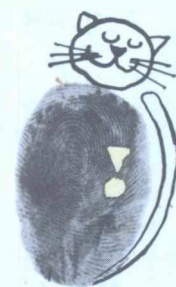
Exact ceea ce vă spuneam mai sus: ne-am dat naibii!...

ORAȘUL!

«ODORUL FAMILIEI»

I. LAN

FABULE CONSPECTATE

DECALIFICARE

Tot lăcomindu-se la găini, vulturul a ajuns un uliu de duzină.

CUMUL

O pisică a reclamat un ciine pentru cumul de funcții. Era un șoricar.

ARTA TÎRÎȘULUI

Vulturul îl compătimea pe șarpe:
— Ce greu trebuie să-ți fie să umbli mereu tîriș!
— Da, dar nimeni nu se strecoară mai bine decît mine.

MENAJUL CIOCĂNITOAREI

Aciundu-se în inima primitoare a unui mesteacăn, ciocănitorea a reușit cu cicăleala ei să-l îmbolnăvească de cord.

DE-ALE CUCULUI

Cucul se juca cu puișorul lui de-a

cucu-bau, dar cînd a fost să spună «bau» era deja departe!...

CALEA SPRE ONORABILITATE

Digerînd o seamă de cărți, șoarecele a fost numit doctor în științe. Dar peste puțin timp fu înghițit de pisică. De atunci aceasta poartă titlul onorific de consumatoare de doctori în științe.

PUNCT DE VEDERE

Din cușca ei maimuța reflecta privind la vizitatori: «Ce fericiți arată, deși stau după gratii!»

IERARHIE NEGLIJATĂ

De cînd a aflat că există tigri, lei, pantere, șoricelul a început să desconsidere pisica. Iar aceștia i-a fost ușor să-i dea o ultimă consultație în probleme de ierarhie directă.

La o cafea și un coniac

de I. BERG

La «Café-bar», băieți și fete,
Nici prea majori, nici prea minore,
Consumă băuturi discrete,
Dar mai ales consumă ore!

La orice ceas, zărești din stradă
Aceași tipică pleiadă,
Cu lungi podoabe capilare
Plutind în fumul de țigare.

Vezi doar un ochi, ca o parafă,
Ieșind din plete pe figură;
Sau un perciun ajuns la ceață,
Iar celălalt intrat în gură!

Licori sint multe la un bar :
Siropuri, sucuri la pahar.
Dar un coniac sau o cafea,
Mă rog, e totuși altceva!

Sint băuturi cu iz extern.
Dacă le bei, devii modern!
Și tot modern e când se bea
Coniac alături de cafea!

Consumul lor la bar implică
Un stil artistic de dozare :
Dacă preferi cafeaua mică,
Comanzi în schimb coniacul mare!

«Încă-un coniac, garçon!» Priviți-i!
Sint amatori de repetiții :

La bar repetă mazagranul,
La Institut repetă...anul!

Băieții de pe taburete
Își tot frământă judecata,
Care-i mai nostimă din fete :
Bruneta, blonda sau roșcata?

Iar fetele, șovăitoare,
Când își aleg câte-un «boboc»,
Își pun hamletica-ntrebare :
A fi sau a nu fi... cu cioc!

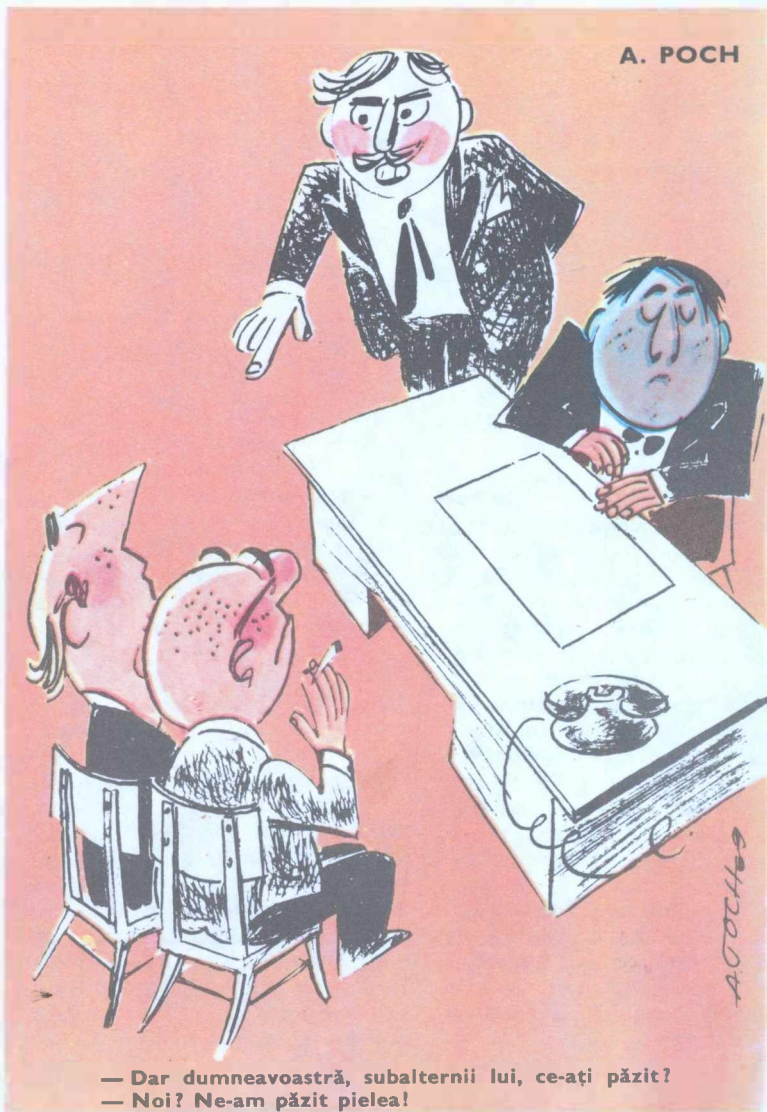
Da, da, probleme însemnate
Convocă tinerii la bar,
Și spre a fi just rezolvate,
Un stimulent e necesar.

Verlaine, Rimbaud, de obicei,
Avind absintul lângă ei,
Creau imagini, rime noi.
O, de-am avea absint și noi!

Flirtează EL, flirtează EA,
Iar pe mesușă, după plac,
«Flirtează» ceașca de cafea
Cu păhărelul de coniac!

Când vin din nou la «Café-bar»,
Eu te-aș ruga, drag ospătar,
Să le servești fără de plată
Și-această cronică rimată!

A. POCH

— Dar dumneavoastră, subalternii lui, ce-ați păzit?
— Noi? Ne-am păzit pielea!

CU CINSTEA ÎN RATE

Tovarășa Ileana Sancu, în afara faptului că e contabilă, mai e și o femeie modernă, cu gust.

Urmarea logică a acestei ultime însușiri este aceea că îi place să-și cumpere noutățile apărute în magazine.

Într-o bună zi, deci, după ce și-a încheiat serviciul de contabilă la Spitalul unificat din Dumbrăveni, județul Sibiu, a dat o raită prin magazine, de unde s-a înapoiat acasă în chip de Moș Gerilă. Bună la suflet cum o știm, și-a dăruit o mulțime de cadouri care să-i facă viața frumoasă. Toate obiectele au fost cumpărate, bineînțeles, în rate.

Ce s-a gândit contabilă, după cităva vreme? S-a gândit cam astfel: «Aș vrea să-mi fac viața și mai frumoasă. Dar cum?» Soluția i-a fulgerat imediat: «Viața poate fi și mai frumoasă, dacă tu îți cumperi lucruri în rate, iar ratele să le plătească altcineva».

A strigat «Evrice», și s-a așternut la lucru. Cum rude apropiate nu avea în preajma ei care să-i plătească cele achiziționate, a căzut din nou pe gânduri: «Pe cine am eu, aici, mai drag și mai aproape?» Răspunsul veni urgent. «Cel mai drag și mai aproape îmi este locul de muncă! Spitalul, adică!»

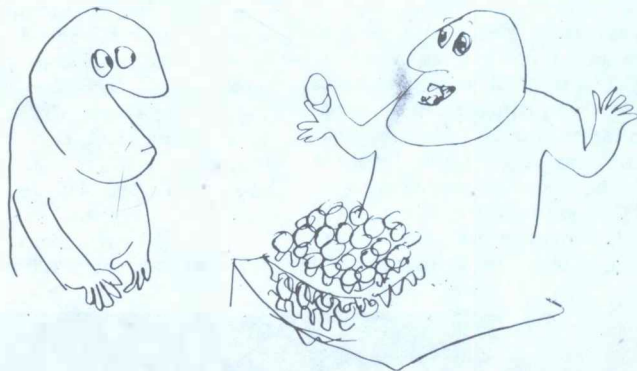
Bravos soluție! Atunci să-mi plătească spitalul. Și chiar așa s-a întâmplat. Întrucât borderourile cu plata ratelor le întocmea chiar respectiva, a trecut în contul spitalului și ratele ei. Și, într-adevăr, câteva luni viața s-a transformat într-un vis, pe spinarea spitalului.

Acum dumnea ei s-a trezit și va intra probabil la un consult. Nu de medici, că ăștia te vindecă numai dacă ai mina înțepenită. De mină lungă te vindecă alți specialiști, și nu în rate.

JO. TEODORESCU

Da, domle,
oșul lui Columbus!
Ce, și-oi auzit?

A. DRAGOMIRESCU

— Dragul meu, ți-am luat o pijama!...
— Nu cobii!...

T. V. D. POPA
PREZINTĂ :

BEN QUICK LA CUMPĂRĂTURI

- UN EPISOD RĂCOROS DIN „LUNGA VARĂ FIERBINTE” -

Ben Quick transpirase de tot încercînd să încălzească motorul mini-autocamionului său de micro-fermier. Se răcori însă repede datorită cîtorva înjurături rostite în gura mare întrucît Clara nu se afla de față, ci respingea acasă pe un nou pretendent găsit de bătrînul Varner. Pînă la urmă, tînărul fermier porni cei cîțiva ponei putere ai autocamionetei și, la fel ca în alte episoade ale serialului, plecă, la sfîrșit de săptămînă, să se aprovizioneze cu alimente pentru următoarele șapte zile în care va fi ocupat să încaseze alți pumni de la acoliții probabilului său viitor socru. Printre altele, vroia să-și cumpere și niște carne. Auzise că la întreprinderea «Frigoriferul» din Bacău ar putea găsi tocmai calitatea preferată pentru biftecurele sale de celibatar.

Din economie, renunțăm la descrierea drumului. Iată-l deci pe Ben la poarta cea mare a întreprinderii băcăoane. Își parcă mașina și dădu să intre, dar se pomeni oprit de portar.

— Dumneavoastră? îl întrebă acesta pe fermier.

— Sînt Ben Quick din «Lunga vară fierbinte»...

— Poți să fii și Dumitrache! Nu intri fără bon de la «Informații»! îl repezi portarul deoarece nu avea televizor acasă.

Tînărul fermier o luă din loc în speranța că va găsi o altă intrare, cu un portar care îl cunoștea de pe micul ecran. Și, cum cine caută găsește, Ben găsi pe drum un tîrnăcop uitat de cineva. Îl puse pe umăr și zîmbi văzînd ceva mai încolo o poartă pe unde intrau diverși cetățeni fără să fie opriți de nimeni. Fluierînd melodia din genericul serialului, o porni pe urma celorlalți

și se trezi în curtea întreprinderii «Frigoriferul». Curios, începu să privească în jur, cînd auzi pe cineva cum se răstește la el:

— Hei, tinere... treci la lucru și nu te uita, că aici nu-i cinematograf!

— Mister, mă scuzi! se-ntoarse Ben spre cel care-l apostrofase. Eu sînt fermier, cultivator de roșii...

— Vrei să le cultivi aici pe pavaj?... Nu fă cu mine pe Telecinemateca umorului și mișcă la lucru.

— Nu înțelegi că eu sînt Ben Quick?

— Aha! De-aia semeni așa de bine cu el... Și ce cauți pe-aici?

— Vreau să cumpăr carne pentru toată săptămîna și am intrat pe poarta a doua că la cealaltă îmi cerea portarul bon. Precis că este omul bătrînului Varner și-mi pune bețe în roate ca să fac o săptămînă pe vegetarianul! oftă Ben.

— Nu mai spune la nimeni pe unde ai intrat, să n-o pătească omul de la poartă! îl povățui noua sa cunoștință. Și ca să nu te bage nimeni în seamă, pune mîna pe tîrnăcop și hai să dărimăm construcția asta de zid pe care o vezi.

— Păi, pare să fie nouă...

— Chiar și este. A fost înălțată în decembrie trecut, costînd 270 243 lei, cu scopul de a se prelucra aici 600 tone de carne și 200 tone de fructe.

— Și a intrat în funcțiune?

— Am intrat noi s-o demolăm!

— Să dărim o construcție abia terminată?

— Nu te speria, dragă Ben. N-o demolăm pe toată, ci doar scheletul acoperișului și 21 m.c. de zidărie, adică vreo 100 000 de lei.

— Bine, dar de ce?

— Pentru extinderea întreprinderii! Ce contează 100 000 lei față

de extinderi în valoare de milioane?

— Și ce legătură are extinderea întreprinderii cu clădirea asta?

— Uite ce e! Zidăria s-a făcut pe locul unde sînt prevăzute extinderile.

— Dar cine a procurat banii pentru clădirea construită în vederea demolării?

— Direcția generală de resort. De-ai ști cît a intervenit pînă să-i obțină creditul de mică mecanizare, în sumă de 759 400 lei, din care s-a înălțat candidata asta la demolare.

— Noroc că-i vorba doar de mica mecanizare! zîmbi cu amărăciune Ben. Dacă era una mare, precis se demola toată întreprinderea!

Localnicul aprobă clătînd din cap, în vreme ce tînărul Quick scoase un asemenea oftat încît se auzi și pe canalul unu și pe canalul doi.

— Păcat că bătrînul Will Varner nu ține de M.I.A....

— De ce, mister?

— Păi M.I.A. proceda și cu ferma lui ca și aici, la Bacău. Așa, ajungea în sapă de lemn și mi-o dădea mai repede de soție pe miss Clara. Că m-am copt în atîta «Lungă vară fierbinte»!

Drept răspuns, băcăoanul fluieră cîteva note dintr-un cîntec și apoi îi explică:

— Știi ce-i asta?... Melodia «La Bacău, la Bacău, s-a întîmplat o dandana»!... Ascult-o!

— Eu? Păi s-o asculte cine trebuie! conchise Ben în chip de

THE END

Nota autorului: Întîmplările de mai sus se vor citi cît se poate de lent, ca să dureze 50 de minute, ca orice episod al serialului cu Ben Quick, cel cu vara și cu Clara.

V. TIMOC

— Ea nici nu-și dă seama că moda asta o cam masculinizează!...

SADI RUDEANU

Mai

Ea se învîrtește prin cameră uitîndu-se mereu la ceas. Pe masa din mijlocul camerei farfuriile și tacîmurile sînt așezate pentru prînz. Ea se uită la ceas; aduce și coșulețul cu piine și-l trîntește nervoasă pe masă, apoi aduce și paharele. Se plimbă, apoi se uită la ceas și ia piinea. Iar se plimbă. După ce se mai plimbă puțin, ia și tacîmurile. Apoi se uită iar la ceas și se joacă nervoasă cu un cuțit rămas pe masă. Intră soțul, vesel, bine dispus :

EL : Sărut mina!

EA : De unde vii?

EL : Cum de unde vin? De la slujbă!

EA : De la serviciu pleci la 3! E 3 și jumătate! Unde ai stat pînă acum?

EL : În tramvai!

EA : În tramvai n-ai stat. În tramvai ai mers! Vezi că minți?

EL : Nu mint! Tramvaiul a mers! Eu am stat!

EA : Și dacă ai știut că te aștept cu masa, de ce ai stat?

EL : Dragă, poți să-i întrebi pe toți! Am venit în tramvai cu Tache, cu Radu, cu Spiridon, cu Matei, cu Elvira!

EA : Care Elvira?

EL : De la registratură!

EA : Și ce cauți tu cu Elvira de la Registratură?

EL : Eu nu caut nimic! Merge și ea cu tramvaiul 12!

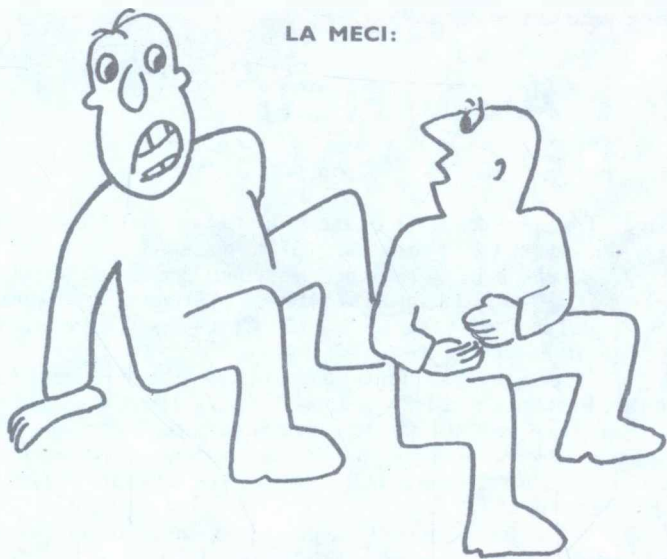
EA : Și alt tramvai n-a mai găsit?

FRED GHENĂDESCU

— Ăsta-i responsabilul de la aprozarul nostru!
— Poate așa să avem miine ceva fructe.

LA MECI:

— Cît e scorul?
— Doi-doi!
— Pentru cine?

MARINESCU C-TIN

CU ȘI FĂRĂ REȚETE

În rindurile care urmează, dragi cititori, e vorba de farmaciații Ionescu Vasile, Tetu Ion și Tiberiu Dumitrescu, toți trei de la «spițeria» nr. 73 din orașul Videle. Acest trio farmaceutic a repurtat, în materie de hărnicie și pricepere, un succes demn de toate ... tratamentele. Folosind rețete false, combinate, împrumutate, adăugite, prelungite, mă rog, rețete cu și fără diagnostic, cei trei farmaciști sustrăgeau medicamente din unitate și le «administrau» unor bolnavi de astenie, reumatism, gîlci și alte asemenea suferințe, care ne fac viața fericită de la 50 de ani în sus.

Timp de doi ani cele trei personaje în halate albe au reușit să «agonisească» medicamente în valoare de aproape 60 000 lei sub formă de pilule, cutii, flacoane etc., încît puteau să deschidă o farmacie, proprietate personală,

Succesul treimii a fost înregistrat și analizat de persoane de specialitate. Acestea, la rindul lor, au emis o rețetă în legătură cu cei trei farmaciști cu următorul diagnostic: «delapidare, fals, abuz».

După un asemenea diagnostic tratamentul este cunoscut: repaus total la indicația onor tribunal.

Sînt „unele”

(SCENETĂ)

Sînt atitea tramvaie: 5, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 14 și ea numai cu tramvaiul tău și-a găsit?

EL: Nu-i tramvaiul meu, dragă! E tramvai public! Ce sînt eu de vină dacă pe ea numai tramvaiul 12 o duce acasă?

EA: Acasă la cine?

EL: Acasă la ea!

EA: Și de ce mergi tu cu tramvaiul care duce acasă la ea?

EL: Dragă, dar tramvaiul duce și acasă la mine!

EA: Să-mi spui ce-i cu Elvira! Unde stă?

EL: Pe aici, prin cartier...

EA: Cine i-a dat casă pe aici prin cartier?

EL: Spațiul locativ!

EA: Și Spațiul nu știe că tu ești insurat?

EL: Dar nu mi-a dat mie, i-a dat ei...

EA: Cum nu ți-a dat ție? Ție cine ți-a dat casa aici?

EL: Spațiul locativ.

EA: Atunci de ce minți? Vezi cum le-ncurci? V-a dat la amindoi, ție pe lingă ea și ei pe lingă tine! Să faci o cerere!

EL: De ce?

EA: S-o mute!

EL: Nu se poate, dragă, n-am nici un motiv...

EA: Ba ai! Că altfel divorțezi!

EL: Dacă divorțezi, trebuie să mă mut eu. De ce să se mute ea?

EA: Așa! Care va să zică preferi

să te muți tu decît să se mute ea! Te pomenești că te muți la ea!

EL: De ce să mă mut, abia m-am mutat!

EA: Chiar tu ai spus că te muți! Acum ai spus!

EL: Dragă, uite că mă și jur: să rămînă mut cine a spus că mă mut!

EA: Aha, va să zică mă vrei și mută?

EL: Nu, să taci! Cinci minute! Patru! Trei! Două! Un minut! Să taci un minut și să-mi dai de mincare! Cît e un minut? Tic-tac și a trecut! Uite, vezi că spune și cîntecul. Un minut, tic... tac!... Auzi? Tac! Un minut, tic, taci și a trecut!

EA: Cîntecul nu spune tic-taci! Spune tic-tac!

EL: Păi da! Uite, îl cîntăm amindoi! Un minut tic-tac eu și un minut tic-tacitu! Și în timpul ăsta eu mîncînc!

EA: Eu nu tic-tac pînă nu-mi spui ce-i cu Elvira!

EL: Dragă, îți spun că n-am nimic cu Elvira! Ce am eu nevoie de Elvira dacă te am pe tine?

EA: Dacă mă ai pe mine, de ce vii cu ea în tramvai? Să vii cu mine!

EL: Dar tu ești acasă! De unde să te iau?

EA: Să mă iei de acasă dacă mă iubești!

EL: Adică cum? Să plec de la slujbă, să te iau de acasă, să mă întorc cu tine la slujbă și pe urmă să vin cu tine acasă? Ce sînt eu? Ma-

ratonist?

EA: Să fii și maratonist, dacă mă iubești!

EL: Iubito, dar tu știi de ce sînt maratonistii maratonisti? Pentru că ei mîncîncă! Auzi tu? Mîncîncă! Chiar dacă vin cu Elvira în tramvai, ei tot mîncîncă! Ciorbă, friptură, prăjituri, legume, zarzavat, piine, ouă, brînză, salam, cașcaval, parizer... (strigă disperat ca după ajutor) Mi-e foame!

EA: (se îndreaptă spre ieșire și se oprește) E ultima oară cînd îți dau de mîncare! (iese)

EL: Ultima oară? Să știi că mă otrăvește!

EA: (intră și-i pune ciorba în față) Poftim!

EL: (duce lingura la gură)

EA: Cu 13 nu poate să vină acasă?

EL: (lasă lingura jos) Cine?

EA: Elvira! Ia și mîncîncă! Se răcește!

EL: (duce lingura la gură)

EA: Cîți ani are?

EL: (lasă lingura jos) Cine?

EA: Elvira! Mîncîncă? Se răcește!

EL: (duce lingura la gură)

EA: E mai frumoasă ca mine?

EL: (lasă lingura) Cine?

EA: Elvira! Mîncîncă! Se răcește!

EL: Ia-o de aici! S-a răcit!

EA: Și n-o mai mîncînci?

EL: Ciorba rece cu Elvira îmi face rău!

EA: Am înțeles! Tu ai mîncat în oraș!

EL: Zău n-am mîncat în oraș! Dar acum sînt sătul. Aveam o foame de lup! Dar... un minut tic-tac, tic-tac, tic-tac și a trecut!

EA: Vrei ficat? Ți-am făcut ficat!

EL: Văd! Dar ăsta nu-i ficat! E ciroză!

EA: Ce mai mîncînci?

EL: Ai spus că faci azi niște prăjituri cu dulceață de caise sau dulceață de zmeură!

EA: Am făcut! Și cu caise, și cu zmeură!

EL: Da? Bravo! Dă-mi!

EA: Nu-ți dau!

EL: De ce?

EA: De zmeură!

EL: Atunci dă-mi de caise. (ea îi aduce prăjitura) Asta-i cu dulceață de caise?

EA: Da! Mîncîncă încet că nu am scos simburii!

EL: (mîncînd) De ce?

EA: De caise!

(El rămîne cu ochii holbați la ea și se înecă cu un simbur. Dă din mîini parcă se înecă, arată la gît, ochii îi ies din orbite. Ea țipă și începe să-l bată peste ceafă. El se apără, apoi se ridică și fuge prin scenă. Ea după el, plesnindu-l peste ceafă. În sfîrșit cade extenuat pe un scaun cu simburile în mînă!)

EA: Ți-a trecut?

EL: Da! Sărut mîna pentru masă!

MAGNIFICII DE LA VĂLENI

Din surse demne de crezare, s-a aflat că la C.A.P.-ul Văleni din județul Olt, s-au încadrat 37 de magnifici.

Ați citit bine, nu mai sînt 7 magnifici, numărul lor a sporit la 37. Cei 7 au fost de-ajuns să păzească un sat mexican, dar pentru a păzi un C.A.P., este nevoie de 37. Cum s-ar spune, fiecare căpiță de lucernă își are paznicul ei.

Se pare deci că cel mai bine păzit C.A.P. este cel din Văleni.

Realitatea însă infirmă această ipoteză deoarece cooperatorii ar trebui mai întii păziți de invazia de paznici, care s-a abătut asupra lor ca lăcustele, paznici care primesc o substanțială retribuție în zile-muncă, fără a depune vreo activitate în domeniul respectiv.

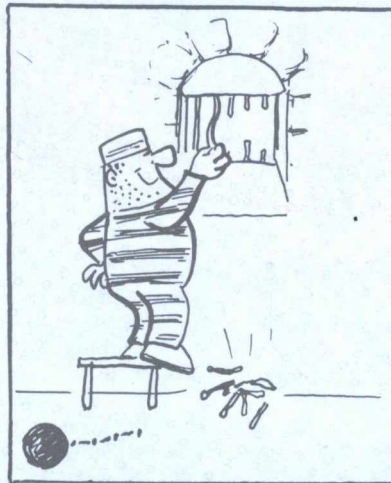
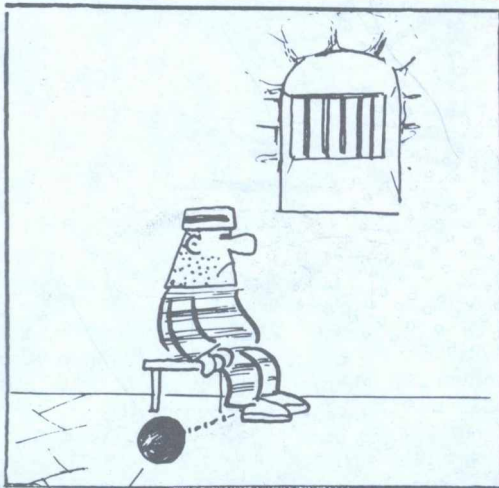
Mai concret: din cei 37 de paznici, 28 sînt... «cavaleri ai fluierului».

Nu, ei nu sînt arbitri de fotbal și nu aleargă pentru barem o oră și jumătate de la un cap la altul al terenului, trăgîndu-și sufletul cu fluierul în gură. Ei nici măcar nu aleargă. Stau pe scenă și fluieră cînd și cînd la diverse reprezentații. Fac parte din echipa de fluierași a C.A.P.-ului.

Altă activitate n-au, dar sînt retribuțiți ca paznici.

Se spune că un oarecare, aflînd de isprava conducerii C.A.P.-ului Văleni, ar fi fluierat îndelung și cu ardoare a pagubă, astfel încît președintele, auzindu-l l-a și încadrat pe postul de... paznic.

Sîntem din tot sufletul pentru încurajarea oricăror manifestări de folclor, dar «învirtite» dintr-astea de spinarea banului public le fluierăm!

STEM

DOREL ȘORA

Excursie în circuit

Omul s-a apropiat de mine după ce m-a privit îndelung, de parcă ar fi vrut să-și amintească ceva. Am observat că ezită... Apoi mi-a vorbit:

— Am vaga impresie că vă cunosc de undeva și, dacă îmi permiteți, v-aș întreba dacă nu cumva mi-ați fost coleg în liceu.

Am privit atent fața omului și sub pălăria sobră l-am recunoscut.

— Da, am răspuns, în cazul cînd dumneata te numești Tărtăcuță, am fost într-adevăr colegi.

Un zîmbet larg i-a luminat fața:

— Sînt Tărtăcuță!

Și m-a îmbrățișat.

Nu m-am mirat pentru că am observat că unii te sărută și te îmbrățișează în asemenea împrejurări, deși, dacă ar fi tot timpul împreună, n-ar face-o niciodată.

— De opt, ba nu, de nouă ani nu ne-am văzut! precizează Tărtăcuță. De la terminarea școlii... Cum trec anii, domnule!...

M-a luat de braț și a adăugat:

— Și unde ne-a fost dat să ne întîlnim?! Tocmai într-un frumos oraș de munte, unde nici n-aș fi bănuțit vreodată că va ajunge unul din promoția noastră.

Tărtăcuță a pus stăpînire pe discuție. Eu nu pot să scot o vorbă pentru că el și-a amintit de nu știu

ce năzbitii, de nu știu care profesor, de prima dragoste, de primul coleg care a chelit...

— Ce cauți în orașul ăsta? întreb.

— Fac un circuit, dragă, vizitez țara. Și îți dai seama ce plăcere am cînd exact unde nu mă aștept dau de un fost coleg. La Cluj l-am întîlnit pe Zaharia. E om serios acuma, lucrează la Vinalcool. Am dormit la el două nopți. La Arad am nimerit tocmai în brațele lui Burlacu. S-a însurat și are și copil omul. M-a pofțit la el și m-a hrănit extra. Nu-ți mai spun de București unde am dat de vreo patru colegi, Ene și Vartolomei și ăla de-i spuneam Pișpirică. Nu mai știam la care să înnoptez, să nu se supere vreunul. Am sacrificat o săptămînă...

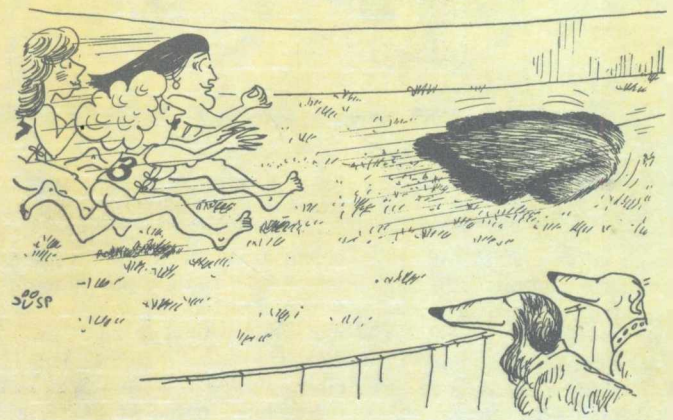
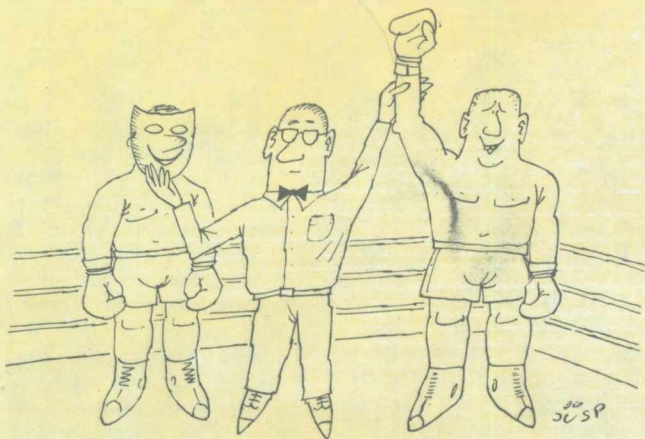
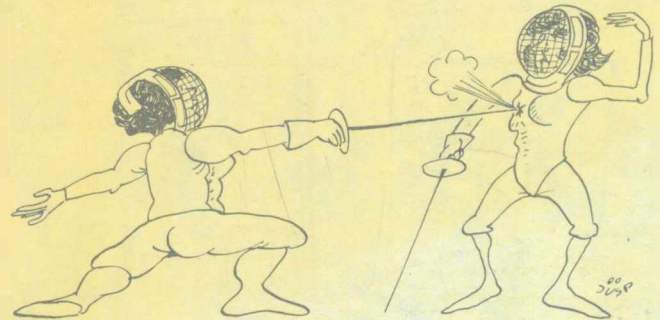
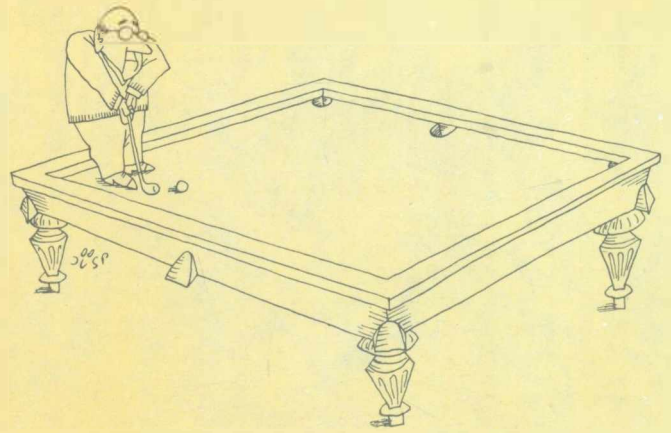
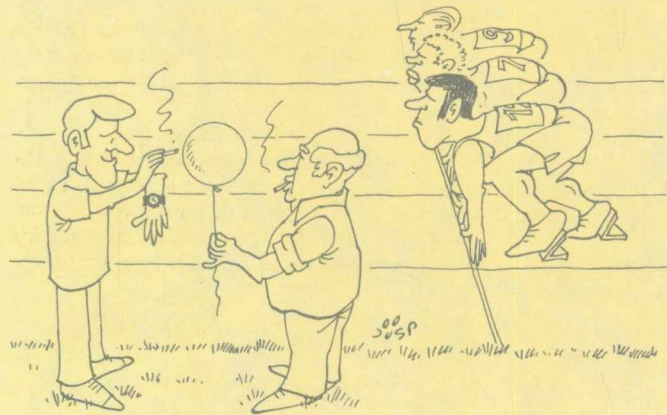
— Lucru mare o excursie prin

5 DESENE OFERITE
„URZICII“ DE CARICATU-
RISTUL ELVEȚIAN

SP

JÜRIG SPAHR

toată țara, incerc să iau și eu cuvîntul. Frumuseți peste tot!

— Evident! aprobă Tărtăcuță. La Suceava am dat de Saltaniuc. Am stat la el trei zile, are mașină... Și de Apetrei, unul mic care chiulea la chimie, îți amintești? E inspector de învățămînt la Botoșani, are o nevastă foarte gospodină...

Tărtăcuță mă plimbă pe strada principală, de parcă ar fi de prin partea locului. Nici nu se uită în jur tot vorbindu-mi.

— Și-ți dai seama ce plăcere să stai la un păhărel cu un fost coleg după atîția ani!? Să schimbi impresii, să-ți amintești de unul și de altul, să-ți prezinți familia nouă...

— Te-ai însurat?

— Bine înțeles, sint cu soția aici. Mă așteaptă în gară. Să ajungem

numai la tine și dau o fugă s-o chem. Ce mai bucurie o să fie! Nu trebuie să te deranjezi pentru noi. Mîncăm ce mîncăți și voi. Adică tu și soția. Te-ai însurat, nu?

— Încă nu.

— Ei, nu-i nimic. Fără protocol! Gătește nevastă-mea cu ce ai în casă.

— Să vezi, zic, eu mînînc la restaurant.

— Hm, face Tărtăcuță, nu ne supărăm. Dar de dormit tot la tine o să dormim că doar, vorba aia, colegii de liceu nu se uită.

— Ai dreptate, numai că eu dorm la hotel.

— Fugi măi, cu bancurile tale! ride Tărtăcuță. Cum ai să stai la hotel în orașul tău?

— Ei, uite, aici greșești! spun eu. Nu-s decit în trecere pe aici!

Tărtăcuță mă privește suspect, nevenindu-i să creadă. Își retrage ușurel brațul cu care mă strîngea:

— Măi, tu vorbești serios sau ești tot cîrpanosul ăla care te știam din școală?

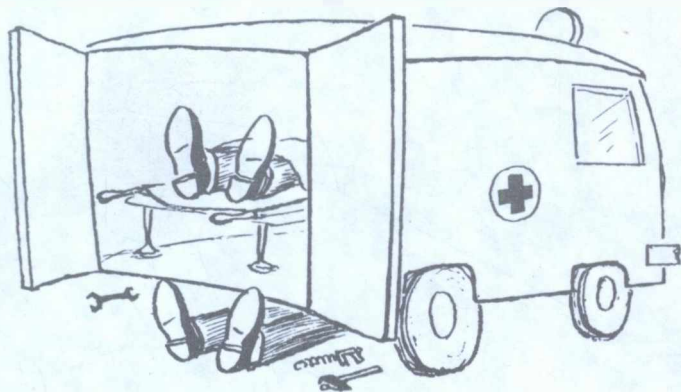
Se lămurește și își pierde tot entuziasmul.

— Păi bine, omule, acuma-mi spui? Și nevastă-mea stă în gară singură. Și concediul trece... Și cine știe dacă n-am pierdut trenul pentru Vatra Dornei... Îmi pare rău, dar nu mă așteptam din partea ta. Și dacă nu stai în tîrgul ăsta nenorocit, ce cauți aici, mă rog?

Mă gîndesc să recunosc că sint în interes de serviciu. Dar nu rezist tentației și zîmbesc:

— Ce să fac, măi băiatule, un circuit!

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În urmă cu cițiva ani, să tot fie vreo patru, în comuna Zău de Cimpie s-a pornit construirea unui crematoriu destinat arderii resturilor menajere și gunoaielor de toate «tipurile». Odată treaba începută, localnicii s-au bucurat mult, deoarece o asemenea instalație era absolut necesară pentru buna păstrare a tradiționalului «aer curat de la țară». Dar curînd lucrările au sistat, motiv pentru care zidurile ridicate au început treptat să se degradeze. În fond de ce s-a oprit construcția, nu a aflat nimeni. Singurul lucru pe care totuși l-a aflat toată lumea este acela că pe undeva e o defecțiune, mai puțin tehnică și mai mult administrativă. De altfel mai toți cetățenii din comună s-au și plictisit de povestea cu crematoriul. Cică nu le mai arde!...

Stan F.,
com. Zău de Cimpie, jud.
Mureș

URZICUȚO,

O parte din salariații Combinatului de îngrășăminte chimice din Turnu-Măgurele locuiește în blocurile înălțate din fondurile M.I.Ch.-ului și în prezent sint administrate de Întreprin-

derea de gospodărie orășenească. Nu știu cum, dar modul în care calculează această întreprindere costul apei calde e de domeniul fanteziei. În loc să se taxeze lunar contravaloarea apei încălzite, socoteala se face o dată la cîteva luni, iar repartizarea sumei totale, în loc să fie făcută în raport cu numărul de persoane din fiecare apartament, se face la nimereală. Adică un locatar cu doi membri de familie este pus să plătească deseori cit unul cu patru membri de familie, și acesta, la rîndul său plătește cit unul care, pe lingă «ai săm», mai ține și cîteva persoane în gazdă. E ceva că te prinde durerea de cap și mai ales durerea după banii pe care îi scoți din buzunar.

Ca să nu mai spun că locatarii au fost puși să plătească consumul apei calde și pentru o perioadă cînd termocentrala nu a funcționat și deci pe țevile de apă caldă circula apă ca de la gheață. Cit privește evidența consumului de combustibil, vraște ca într-un coș de hirtii. Flagrant este că sistemul continuă să fie practicat și că n-a apărut încă nici un semn de ameliorare. Astfel se explică cum se face că atunci cînd le vine locatarilor plata apei calde, îi ia cu frig. Și nu le trece nici cu apă caldă!

Că de la ea li se trage!...

V. Robu, Turnu Măgurele

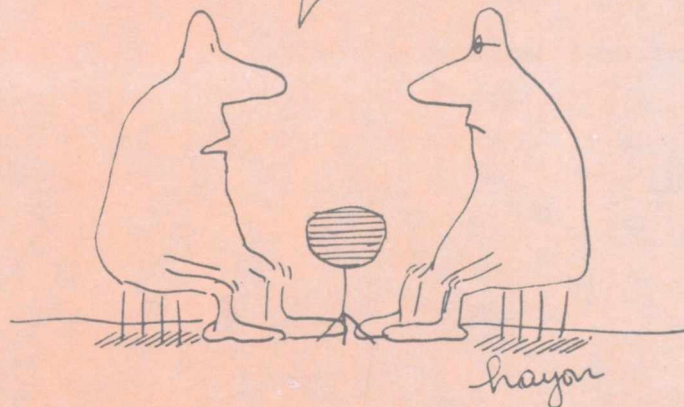
STIMATĂ URZICO,

În secția «bile-rol» a Fabricii de rulmenți din Birlad, unul dintre șefi este maestrul principal Gălescu Victor, care are numeroși subalterni. Printre ei se află și Vișan Andrei, care nu se știe cum și în ce fel a făcut, de a reușit ca într-un timp record să intre adînc sub pielea maestrului de parcă ar fi fost un ac! Ca urmare, «intrusul» a beneficiat de sprijinul neprecupețit al șefului său în ceea ce privește acordarea într-un mod special a concediului de odihnă. Și iată cum: l-a fracționat, dar în așa fel încît cu greu s-a mai putut stabili cîte zile a stat în concediu, cîte zile n-a stat, cîte zile și-a luat în plus și la cîte zile de concediu avea de fapt dreptul... Toată harababura asta, după cum am arătat, a fost regizatată magistral de către maestrul respectiv, care în acest fel a dovedit că «n-avede și n-aude» de dispozițiile în vigoare, deși acestea sint clare, precise și scrise citeț...

Drept care maestrul Gălescu s-a ales cu o retrogradare zdravănă, devenind astfel, din maistru principal, doar maistru simplu. Făcînd deci niște nereguli chiar în secția «bile-rol»

SITUAȚII

OCNA...
CÎTĂ SARE ADUNATĂ
LA UN LOC !!...
... SI TE-NTREBI:
DE CE?

unde lucrează, pot spune că... s-a invîrit! Și încă bine, ca pe rulmenții!...

Octav Penciu, Birlad

URZICO,

În urmă cu vreo trei ani, la Trustul de amenajări și valoricare a stufului a intervenit o serie de schimbări în ceea ce privește metodele de recoltare și transport, cu care prilej au rămas fără folosință numeroase tractoare și remorci, ateliere mobile, remorci-cisterne și șalupe, care acum, «pensionate» fiind, nu mai au nici o activitate... Ele însă ar putea reintra în... cîmpul muncii dacă onorabilii diriguitori ai Trustului s-ar învrednici să se intereseze de plasarea respectivelor utilaje, înștiințînd în acest sens unitățile agricole sau silvice de prin împrejurimi sau chiar de mai departe, care mai mult ca sigur le-ar lua cu ochii închiși, că, deh, nu plouă cu asemenea piese de trei ori pe săptămînă...

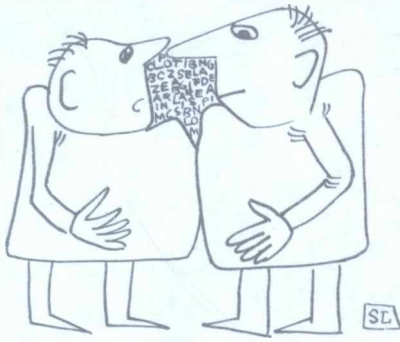
Din păcate, însă, utilajele de care pomeneam stau incremenite, motiv pentru care se plătesc niște amortismente a căror valoare, dacă aș rosti-o, s-ar lăsa precis cu palpații și dureri de inimă. Așadar, trebuie făcut ceva pe cit posibil mai repede, că vorba ceea, sintem în plin sezon estival și există riscul să nu se mai vadă pelicanii de tractoare și remorci.

Și atunci invitația «Vizitați frumoșele Delte» are toate șansele să se transforme în... «Vizitați neglijențele Trustului...».

I. Stănescu, Loco

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

ALEX. LAZĂR

— ...Și tot ce-am vorbit rămâne între noi!

FL. LAZĂR

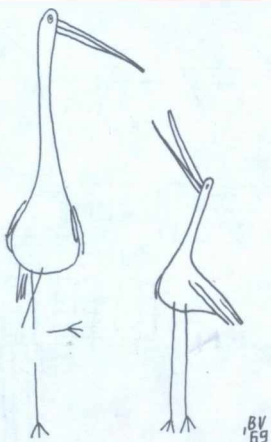

SANDU VIOREL

«AJUTOR»

V. BARBACARU

— Mămico, pe mine cine m-a adus pe lume?

POȘTA

REDACȚIEI

S.V. RINEANU, Turnu Severin

Reținem prima epigramă. Mai trimiteți.
Din unele magazine lipsește muștarul.

*La O.C.L. merg lucrurile bine :
Există marfă și-i cinstit cîntarul.
Și nu-i mai sare nimărui muștarul...
Și de-aia... nu-i muștar în magazine.*

M. TEPELUȘ, Loco

Dacă doar logodnica dumneavoastră v-a inspirat acea slabă poezie («Cum te văd și cum mă vezi»), atunci lăsați-vă. Nu de logodnică, firește.

EUGENIUS LELCOVICI, Scheia, Suceava

Ne declarați foarte patetic că:
*Am anecdote multe și vreau să vi le dau
Să-mi scriți cum
Și-am să le și predau.
Vreau să fiu scris în album
Vreau să fiu al vostru oricum.*

Nu prea știu «cum» să vă îndemn să scrieți. În versuri în nici un caz. Dar nici în proză deoarece ați făcut imprudența să ne prezentați și o asemenea mostră.

Directorul: *Cum ți-ai permis, Popescule, să intri în birou cu țigara aprinsă?*

Popescu: *Sînt un fumător atît de pasionat căci nu meam dat seama căci de data aceasta trebuia stîrșă.*

NICOLAE MEGHERLIC, Brăila

Deocamdată nu se observă nimic deosebit în ultimele plicuri pe care ni le-ați trimis. Parcă în «Nocturna» se zărește o scintee, dar nu indeajuns de evidentă ca să ne lumineze.

GHEORGHE SANDU, Brașov

Aveți unele brutalități de vocabular. Temperați-vă stilul și sperăm că o să auziți de bine.

PETRU I. IVANCU, Timișoara

În poezia «Sînt poez» există unele semne că ați fi... Mai avem însă nevoie de dovezi. Continuați.

MIHAELA și EMIL VANTIE, elevi, Loco

Trimiteți lucrările voastre unor reviste pentru copii. Fiți siguri că vă vor trata cu aceeași... seriozitate.

GHÎȚA GUIA, comuna Giarmata, jud. Timiș

M-a amuzat foarte mult explicația pe care o dați în scrisoare celor două desene: «Caricatura fără cuvinte reprezintă unui lacomi care mănîncă pe spinarea altora, iar cealaltă se înțelege destul de bine.»

Din păcate, caricaturile (extrem de slabe) nu au hazul... explicației.

AURELIAN GABOR, Cîmpulung Moldovenesc

Interesant. Ne rugați să vă trimitem niște monoloage, momente hazlii, cu un «conținut mai lung» — inedite — pentru brigada dv. artistică. Ne comandați, care va să zică, un spectacol de estradă! Ceea ce ne cereți depășește însă puterile noastre de creație. Nu vă putem oferi decît... revista. De ce nu încercați să descoperiți în jurul dv. cîteva talente care să vă ajute în alcătuirea programului? Așa fac toți responsabilii de brigăzi care n-au apelat încă la noi. Unii au luat chiar premii din cauza asta...

NICOLAE HALMAGHI, Sibiu

Poezia intitulată «Gripa Hong-Kong» n-a putut fi salvată. S-a dus...

V.D., Loco

«Aș putea scrie vreodată o poezie cu șanse de publicare?» mă întrebați. Poate că da, poate că nu. În orice caz, vă îndemn să nu fiți atît de refractar față de poezia modernă. Gîndiți-vă la această chestiune. Dar nu numai de formă.

COSTEL VASILOAIE, comuna Strunga, Iași

În poezia «Ah, nevestele» faceți următoarea declarație:

*Nu te iubesc și bună pace,
Nu ai un pic de vino-ncoace,
Prea departe ești de ce-am crezut,
La asta nici nu m-am gîndit.*

Acesta este defectul dumneavoastră: nu vă gîndiți. Din cauza aceasta sinteți foarte departe de ceea ce credem noi că se numește poezie.

VALPO, Brăila

Prea mare incurcătură de linii în desen. Alegeți un stil mai puțin complicat și va fi mai simplu să ne înțelegem. Vă așteptăm.

IOSIF FÛLÖP, Gheorghieni, C. RA-DULESCU, Loco

Desenele sînt extrem de slabe. Cred că din naștere.

Deocamdată nu

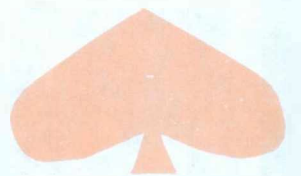
Gh. Boroancă, Ion Moldoveanu, Traian Toma, Marcel Voinea, C.M.G.-Constanța, Aneliram, Ion Dumitru, Pretcu Cereg, Gh. Gican, Viorica Potecă, Anghel George Popescu, Miltiade Durbacă, Valentin Donici, Traian Stoicu, Mihai Gafenco, Nicu Murgășanu, Mircea Fuiora, N.D. Țiulea, Boroas Nicolas, C.H. Simbolescu, Emil Romanschi, Lucrețiu Ianculescu, Matt—Loco, Fănel Lăudatu, Ion Al. Durac, D. Turcu, Ion N. Tudor, Mihai Popescu, Gabriel Ladin.

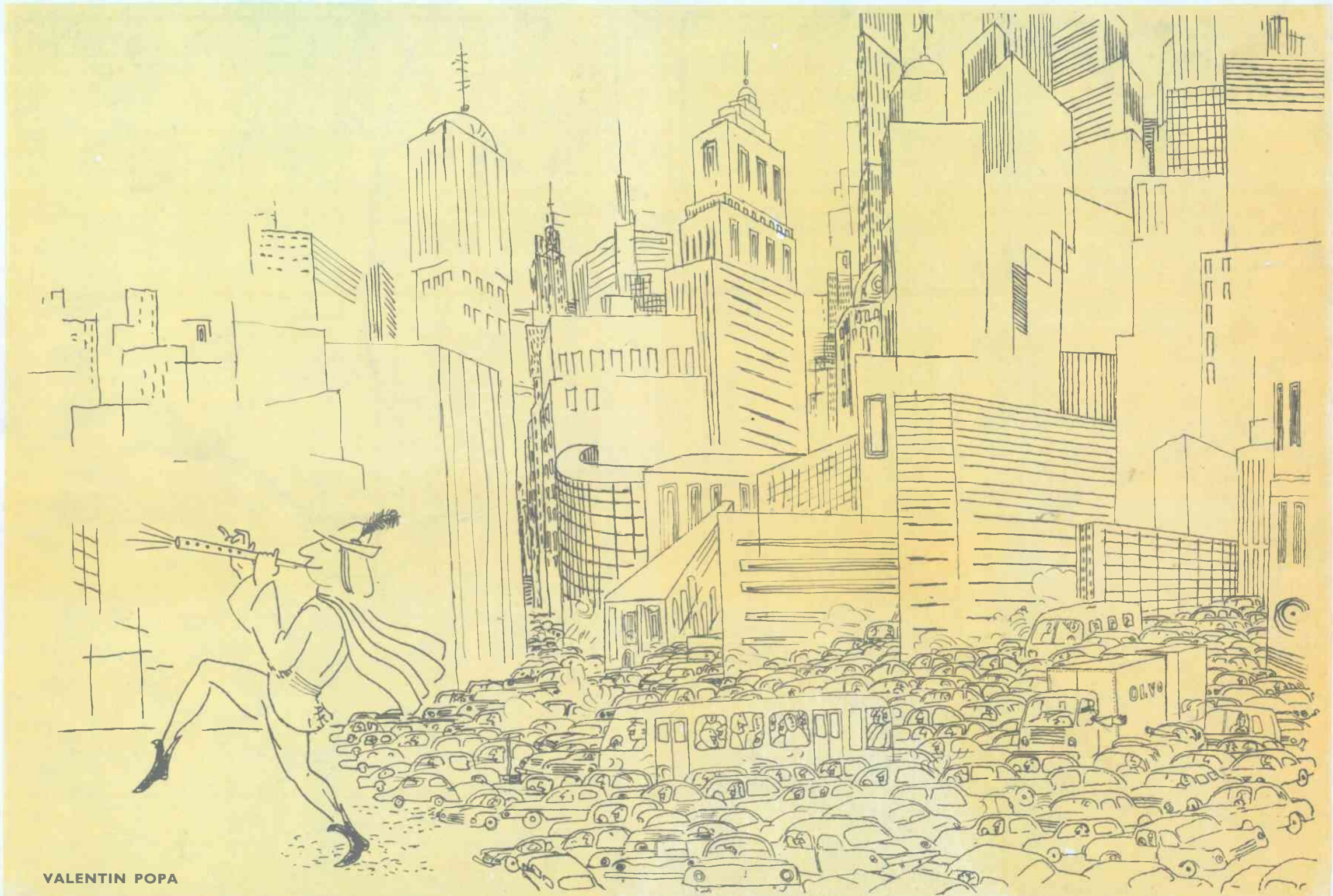
«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei» 44.601

VALENTIN POPA

urzica